

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

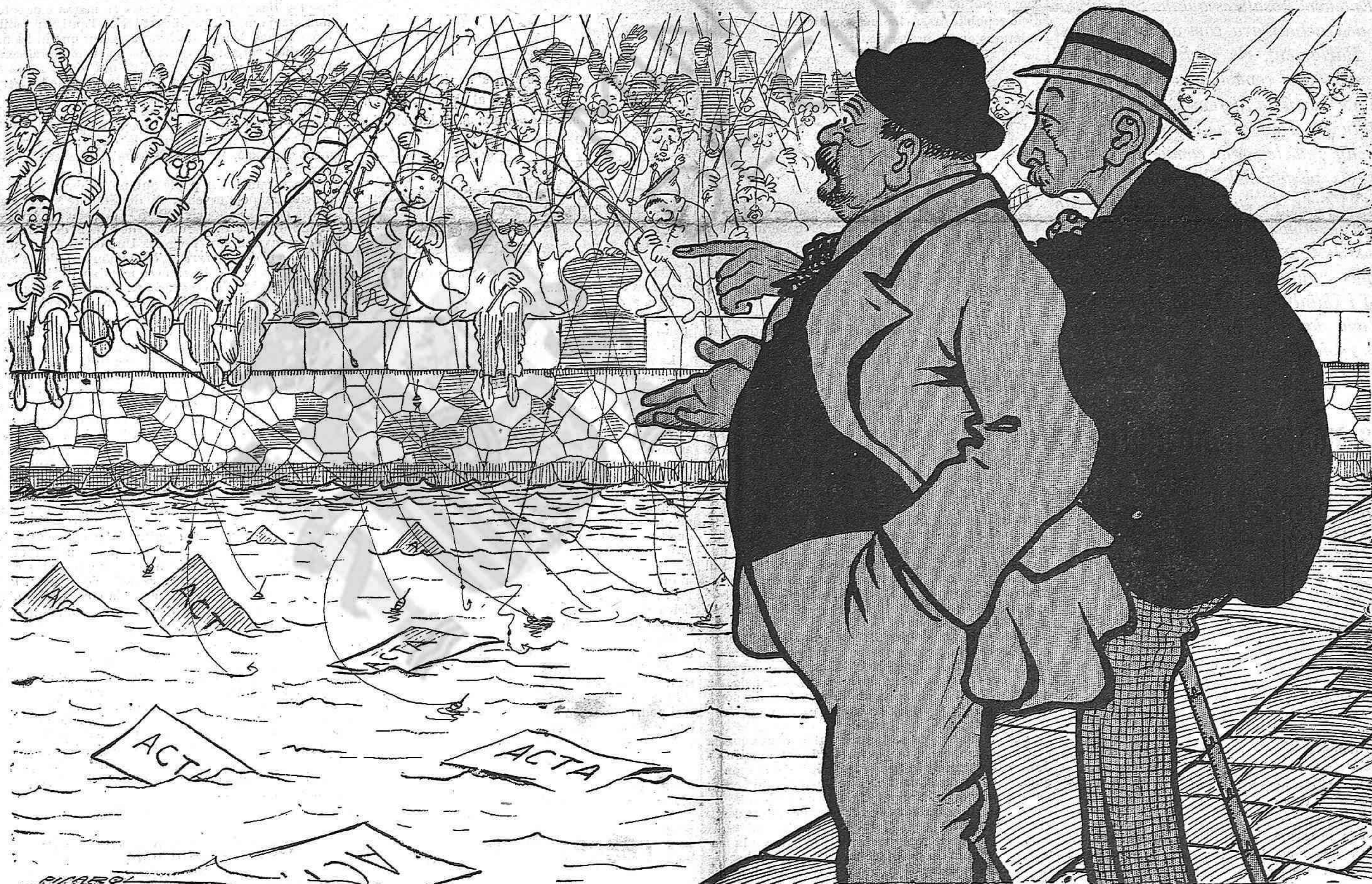
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

LA FEYNA DELS CANDIDATS

—Peró ¿cóm s' ho arreglarán, si hi ha més pescadors que peixos?
—¡Ah!... Aquí tota l' habilitat consisteix en preparar bé l' esqué.

LA SENMANA

A Turquia ja ballan.
Per causes encare no ben esbrinadas, pero que de segur no son altras que la escassa educació política d' aquell poble y 'l fanatisme religiós de la majoria dels mussulmans, las tropas de la capital, cansadas de la inacció á que 's veyan reduhidas, el dilluns varen determinar insubordinarse,

obrint al efecte un período de desordres y atropellos que Aláh sab quán y de quin modo tindrà terme. Tractantse d' un primer ensaig, cal reconéixer que la cosa no ha sortit del tot malament. El telégrafo ha parlat ja de ministros morts, de diputats assassinats «per equivocació», d' emissaris de pau rebuts á tiros...
Seduhidas pel exemple, las massas, armadas fins á las dents, s' han sumat al exércit, y á horas d' ara Constantinopla es un' olla de grills, ahont tothom crida, tothom dispara y tothom vol imposar la seva voluntat en nom de Mahoma, qui, desde 'l séptim

cel ahont resideix, potser s' está burlant d' ells, sabent, com deu saber de sobra, que 'l camí emprés avuy pels apreciables turchs es el que més directament porta á la esclavitut y al absolutisme.
¿Tindrán rahó els que sospitan que aquest moviment ha sigut inspirat pel sultá Abdul-Hamid, mal avingut ab el régimen de pseudo-libertat, inaugurat al imperi el 24 del passat Juliol?
Signi ó no signi fundada aquesta creencia, lo cert es que, sobtadament, el cel de Turquia, fins ara seré y bonich, s' ha ennuvolat de mala manera, y que no tindria res d' extrany que, en mitj del actual fandan-

go, la Sublime Porta hi perdés la seva sublimitat... y alguna cosa més.
El senyor Azzati, aquell vehí de Valencia, italiá quan li havia tocat entrar en quinta y espanyol desde 'l día en que 's vejé á las mans un acta de diputat, aprofitant ara 'l soroll produhit per las darreras bombas, ha parlat llargament al Congrés sobre 'l terrorisme á Barcelona.
Deixeble dels autors de *La verdad en marcha* y actor efectista y amich del reclám, avans d' anar á

la Càmera havia engrescat a la galeria, prometent revelacions sensacionals y afirmant que anava a donar pistes noves y, sobre tot, seguras.

Pero, arribat el moment y posat l'ex-italià sobre las taules, de las trompetejadas revelacions no n'ha quedat res. Qu'ell ha vist una carta... que'l dia avans del atentat d'Hostafranchs... qu'en *Memento...* qu'en Tresols.

Total: una planxa de las que forman època y una nova demostració de que en aquesta terra més fàcil es, barrejant hàbilment dugas nacionalitats, eludir el compliment del servei militar, que descobrir el cau ahont s' amaga la llebra terrorista.

Veritat es que quí li fa al senyor Azzati anar a cassar, no contant ab altres llebrers qu' en Tresols y en *Memento*?

Resum: quatre bombas vistas y sentidas, una interpelació completament inútil y sobre tot això, el misteri, el misteri etern y impenetrable.

PIF-PAF

Davant del problema plantejat a Barcelona per les eleccions municipals vinentes, ens creiem en el dever de dir sincerament la nostra paraula.

La nostra paraula és aquesta: ESQUERRA.

Esquerra, és a dir, llibertat, democràcia, República, radicalisme, obrerisme; i tot això adequat a l'ideal autònom de Catalunya.

Es precis emprendre una tasca reformista d'esquerra al municipi barceloní. I pera això és indispensable que les forces catalanes d'esquerra vagin a la lluita am la comú bandera desplegada noblement.

Entenem nosaltres que la Solidaritat no deu actuar ara com a bloc. Davant del Parlament, els nostres avançats i conservadors, republicans i carlins, tenen de comú la defensa dels drets de Catalunya. Davant de les qüestions municipals ¿què tenen de comú? Recordem-nos tots plegats del Pressupost de Cultura. Vegem de no donar raó als que titllen d'immoral la Solidaritat.

LA CAMPANA està per la coalició dels grups catalans que estimen la República i Catalunya. El triomf d'aquesta coalició donaria motiu al nostre més joïós repic de gloria.

La nostra candidatura

ALTAN solzament poch més de quinze dies pera las eleccions municipals y a l' hora qu' escribim aquestes ratllas no se sab encare quins elements aniran a la lluita. Aquesta indecisió proba que no hi ha una opinió prou forta y ab orientació ben definida pera imposar als elements directius una determinada conducta.

La creensa de que els regidors que resultin elegits en las properas eleccions duraran poch temps en el desempey del seu càrrec, perque aprobada aviat la nova lley d' Administració local será precisa la renovació total de tots els Municipis, ha refredat molts entusiasmes perque ni als que tenen condicions pera esser elegits els agrada sacrificar inútilment el seu nom ni als fidels d' un nucli polítich els plan esmersar en va els seus diners y las sevas energias.

Pero la necessitat d' anar a la lluita es evident. S' ensaja una nova lley electoral y es precis utilitzar-la pera veure prácticament els seus defectes y treballar pera que sigui degudament esmenada; els electors son cridats a expressar la seva voluntat, y el partit que no acudi a recullir el sufragi dels seus es que confessa la escassa força que té en la opinió; apart l' aspecte polítich de la lluita, las eleccions municipals afectan a la vida de Barcelona, y ningú pot ni deu abandonar al primer que passi per las urnas els sagrats interessos de la ciutat.

Forsosa, donchs, la intervenció en la lluita, nosaltres complirém, com sempre, com a bons acudinths. Si la Solidaritat hagués sapigut mantenir la seva força inicial; si existís encare la necessitat de netejar de caciquistas la nostra corporació municipal y això exigís una ferma acció colectiva; si durant encare aquell sentiment xardorós d' amor a Catal-

nya, perillés per algun concepte nostra terra en las properas eleccions, la força de las cosas haguera imposat la continuació de l' acció solidaria, y sense necessitat de tantejos, de enquestas, de reunions, ni d' assembleas, la Solidaritat haguera lluytat y haguera vensut el dia 2 del vinent Maig. Pero las eleccions properas cauhen fora l'òrbita de la missió que a la Solidaritat va imposar el poble de Catalunya; els elements que integran Solidaritat han afuixat bon tros els llassos que 'ls lligavan, perdent el temps en petites disputas que generan imborrables odis; trayent a la Solidaritat dels seus límits, se l' ha portada al terreny de las lluytas insignificants, ahont cada hu ha tingut forosament de recordar sa procedència, y Solidaritat Catalana, que tornarà a renaixer robusta quan convingui, no pot avuy sense perill d' un sorollós fracàs pendrer part en las properas eleccions.

Cada partit deu escullir els seus homes més prestigiosos y oferirlos al cos electoral, y cap ocasió millor que la present pera que 'l partit republicà de Catalunya manifesti la seva força. Fins avuy la formació del partit únic s' ha anat elaborant en assembleas, comissions, bases y consultas; el poble vol la unió y espera ansiós que els elements directius s' entenguin; encare que s' arribi a un acord, no sabrem si la opinió republicana sanciona lo fet pels que tenen ó s' apropien la seva representació fins que una circumstancia qualsevol permeti a l' opinió manifestarse de una manera que no dongui lloch a dubte. Y cap circumstancia millor pera ferho que unas eleccions.

Diguemli esquerra, pero diguemli millor partit republicà de Catalunya, aquesta es la força que deuría fer sa presentació en las eleccions vinentas, tenint acert y abnegació pera confeccionar una candidatura d' homes prestigiosos que permetin al partit republicà votarlos ab orgull y entusiasme.

No sabem encare las forsas que lluytarán; per més que poguessim no voldríam intervenir en uns preparatius en que no s' hi veuhen el desinterés, la llealtat y la sana intenció que nosaltres volém y practiquém en tots els assumptos; quedí la cosa com quedí, nosaltres apoyarem, seguint nostra tradició republicana, a la més republicana de las candidaturas que 's presentin.

JEPH DE JESPU

JUSTICIA

A tenim amnistia.

S' ha de regonèixer que com a lley política, el govern reaccionari l' ha escrita ab un sentit liberal qu' hauría de fer caure la cara de vergonya als que 's diuhen liberals y han governat com a reaccionaris.

Sí, ho hem de regonèixer. Pero els que 'ns governan, tots els partits que sustentan las institucions del Estat, haurían de regonèixer també que no son justas las lleys coercitives que 's poden derogar ab quatre ratllas.

Perqué, si avuy s' anulan aquestos delictes d' opinió, no s' han d' anular demá? La nació estará igual. Els que surtin de las presons trobaran per tot arreu mans obertes pera encaixar; congratulacions de tothom, una protesta universal contra la suposició del delictes. Donchs, ¿no es una mentida la inclusió d' aquest mateix delictes al repertori de las lleys, y no es una atrocitat el càstich de lo que ningú condemna?

No hi ha més que la guerra civil qu' excusi la defensa del Estat contra els provocadors de sedició, y encare s' hauría de filar molt prim pera esbrinar fins ahont podria arribar aqueixa defensa sense fer mal a gent ignocent. Si l' Estat l' ha provocada la sedició ab son despotisme, tot lo que no sigui rendirse a la justícia se té de considerar com a continuació del mateix despotisme.

Peró, en temps de paul... L' absurd de las persecucions contra homes que no causan dany apreciable, que predican el major bé del poble, encare que s' errin en els procediments pera conseguirlo, ha sorgit evident a la mateixa lley de Jurisdiccions, la lley borda, que no ha trobat un pare que la lligués al Parlament de la nació.

Perqué no han de sostenir honradament aquesta evidencia, quant no 's pot presentar cap motiu de dupte? Renegan de la lley els polítichs de la monarquia, y la derogan quant els sembla que 'ls hi convé; pero la mantenen. No; per dignitat no ho fan.

Tan senzill com fora,—si la conducta d' aqueixa gent fos regida per la... lògica—aixís qu' estés votada l' amnistia repetir l' article primer de la mateixa lley pera fer permanenta la justícia qu' are 's fa circumstancialment! No més caldría esborrar las primeras ratllas, y posarhi:

«Se resuelve suprimir del repertorio de los delitos penales los (seguint el text del Sr. Maura) realizados por medio de la imprenta, grabado u otro medio de publicación, ó por medio de la palabra con ocasión de reuniones públicas ó espectáculos con fines políticos, exceptuando los delitos de injuria y calumnia contra los particulares.»

Ja está... Ab una reforma de la lley d' Ordre Públich,—que no 's pogués sofisticar decretant per exemple l' *estado de guerra* allí ahont no hi hagués guerra—incobehenti las provocacions a la sedició, seguidas de sedició, no 's veurían més casos d' aquestos que divorcian a la lley de la justícia, y al poder de la conciencia pública.

¿Que no 's podria viurer? ¡Y tal! La molla de acer qu' aguantá l' orgull del ciutadà anglés no es altre que la seguretat de que no será may perseguit per

lo que pensi y que qualsevol atentat de la força pública será reparat pels seus jutjes, únichs que 'l poden retenir pres, ab todas las garantías de defensa. Abolit el delictes de lesa magestat, no 'n queda d' altre—que 's pugui cometre ab la paraula,—més que 'l d' injuria y calumnia contra 'ls particulars; es a dir, contra els ciutadans, que ho son tots els súbdits britànichs, desde 'l rey al escorbriayre.

Aixís ho comanda la lògica, aixís ho comanda—no pera tothom—la dignitat. Pero no 's farà. No ho deixan fer tradicions autoritarias, cadàvers de drets prescrits, que *reinan después de morir*.

Aquest' obra fonamental no se l' emprén cap partit polítich, ni els més avensats. Els conservadors la prevenen recebant petites dosis de revolució justiciera, com la de l' amnistia; com un mal pagador que dona unas quantas pessetas a compte d' un deute gros.

Jo no puch saber qué guanyarán els partits avensats pera aixamplar l' amnistia fins a un altre mena de delictes, tenuts ab duresa excessiva. Son accidents dels tumultes que de vegadas produheixen els conflictes per qüestions de treball. Obrers en vaga, que 's jugan el seu pa, el de la dona y dels fills, portats a violencias deplorables. Aquí ja no 's té de parlar de lleys, y l' amnistia, que las suprimeix de fet, hi es ben adequada. S' ha de pensar que son víctimas d' un estat social que 'ls explota ferotjement; que molts dels que están presos, potser tots, no han estat may felissos, ni en serán encare que se 'ls llenxi al carrer, y que no son criminals degenerats capassos de millorarse per la correcció carceraria, sino que, al revés, sofreixen contagis desmoralizadors allí ahont l' Estat els té tancats. Alguns, com els d' Alcalá del Valle, portan anys de presidi, y s' hi moriran aviat, si no se 'ls en treu...

Diuhen els autoritaris que la lenitat al castigar incita a cometre més crims. ¿Cóm ho saben? ¿Quin Estat ha aplicat may rigorosament la doctrina cristiana? N' hi ha d' Estats titulats cristians, com el nostre, y ho demostra prohibint tota manifestació de qualsevol Iglesia que no sigui la seva, y mantenint una gerarquia de prebendats que 'ns costan un grat de milions. Pero renega la doctrina del perdó y de la misericordia, qu' es ó hauría d' esser l' essencia del cristianisme.

No demanem pas tant; que no 'ns ho podrián donar. Avuy, l' amnistia del govern ens sugereix una demanda de justícia; l' altre amnistia, més ample, més alta, 'ns incita a demanar lo que 'l govern ne diría misericordia, y que pera nosaltres es justícia també.

MAGÍ PONS

El polítich que no sab cóm s' ha d' educar un poble, no es més que un farsant; el polítich, si tal nom mereix, ha de comensar per ser un pedagog educador del seu poble.—*Nicolau Salmerón.*

CROQUIS

«Así se gobierna!»

¿Qué complicada y difícil va fentse de dia en dia la nostra existència!

Hem arribat a un temps en que fins els gestos més ignocents, fins las accions més meritorias poden girarse contra nosaltres y portarnos a la presó.

L' altre dia vaig sentir explicarho. La nit de la bomba del carrer de la Boqueria, un tranzeunt, compadit del lamentable aspecte que presentava un dels ferits pels cascos del explosiu, va tenir la caritat d' acompanyarlo al dispensari pera que 'l curessin.

Y succehí que la policia, en pago no sé si d' aquest humanitari servei ó extranyada de que encare hi hagi homes capassos de socorre als seus semblants, cregué convenient tenirlo detingut unas quantas horas.

Fácilment s' imagina, després d' aquest escarment, las ganas que al pobre tranzeunt li haurán quedat d' acompanyar ferits al dispensari.

Y l' cas, en aquesta ó en altra forma, no es el primer. Els ciutadans ja no saben avuy cóm procedir ni quina cara fer pera no comprometes.

¿Te dedicas, en us del teu dret, a experiments de física ó química?... Ets un *hombre misterioso* y es precis que vajis a la Modelo.

¿Intentas construir una nova torradora de café?... L' aparató es sospitos y hi ha que tancar-te.

¿Ayudas a un desditzat que trobas ferit pel carrer?... Quedas detingut.

Si la cosa fos materia apropósit pera bromejarhi, casi podria dirse que aquí, ab el pretext de las bombas, s' agafa a tothom.

A tothom, menos als que las posan.

STOP

El rescat de la riqueza

las entradas de Madrid, uns cartells anuncien: *Queda prohibida la mendicidad en esta villa.*—

I efectivament, els pobres formiguejen. Os deteniu un moment amb un amic, sobre una acera, i entre vosaltres dos relisca la figura repugnant d' un pobre. I ja per tot arreu, en mig de la mirada distreta que deixeu caure sobre un mostrador, o en el divagar d' un passeig públic, o interposant-se entre vosaltres i la silueta d' una hermosa dona qui s' allunya, el pidolaire extén la seua mà nafrada i bruta. A una reconada de carrer, es un pobre agenollat, immòbil, braços en creu, ulls clucs, en silenci, com un fakir. Més enllà es una senyora am mantellina, qui's gira al vostre pas i os mormola a l'orella, tot

baixet, la súplica. Després vé un matrimoni qui os endreça una salutació insinuant i plorosa. I els esguerrats horribles, i els cecs obrint els ulls morts a un invisible sol, i els *golfos* ajupits sobre els llindars de les grans portalades, i les dones agomolant criatures entre draps vells, que deixen veure la faciadesa d' un pit caigut sobre l' àvida boca infantil-vola...

Els nens! Tal es la vergonyosa xacra d' aquesta vila. Jo no he vist enlloc una explotació consemblant d' aquesta sagrada cosa: l' infantesa. Quan os parlen de Madrid, os diuen: «oh! per qualche cosa es la Cort. Allà veurèu la veritable elegancia. Els carruatges del gran món pululen; dones espléndides passejen l' exquissidesa de les darreres modes; automòbils brunyits volen per les grans avingudes; palaus plens de riquesa akenen estos portals sumptuosos.»—Quan os diguin aquestes paraules, contestèu: *vetaquí una gloria ben pagada.* A cada portalera de carruatge qui s' obri, hi ha un nen miserós qui allarga la mà a la propina embrutidora. Sota cada casal de marquès hi ha un pululament de mares rodejades de petitons mig nus al gran fret. Per cada gentil dona qui os atreu, deu mans solliciten desde l' ombra la vostra almoína.

I això passa normalment, i els cors no se trenquen, ni els fonaments d' aquesta urb trontollen. Dirieu que la *cortesia* de la cort no arriba fins a l' alta *civilisació* qui procura en primer lloc la bellea moral de les vies.—¿Sentiu aquest plor de noi, qui surt de la fosca? Es el *golfillo* qui passa les nits an aquest jas, arrufat entre els esqueixos de la roba. Hereu dels *pilluelos*, escapat darrer d' una telda de Murillo o d' una novela picaresca, ja no li queda forces pera riure de la propia fam.—¿Què passa en aquesta hora, en plena Porta del Sol? Un tropell de gent s' arremolina. ¿Què hi ha a terra? Es un home sense sentits. —*Un còlico de hambre!*—diu un *chulo* qui passa tot rient la gracia sinistra.

No sé si os he contat la méua impressió davant el panorama que podèu veure desde el riu, als entorns del pont de Segovia. Damunt les casones miserables, damunt els *lavaderos*, el Palau Reial se dreça. I aquí està el símbol etern d' aquest fragment de societat. Tota la seua gloria es vida arrancada a milers de miserables. L' estatua té els peus de fang, sobre el terrer llotós d' un pobre riu. I com un eixam de mosques repugnants, l' eixam de pobrissalla rodeja, brunzint, la gran taula parada sobre el femer.

Ordes severes, dictades per un afany escrupolosament decorós, dificulten el tràntiz de les meretrus per les vies cèntriques. Carrers en massa han sofert una neteja moral, purificant-los de l' antiga prostitució.—Doncs bé: jo declaro altament que hi ha una impudícia vergonyosa, una inconciencia moral sense nom, en un sistema de policia qui vigila el pas de la prostituta, com a per evitar l' afront de les gents honrades, mentres ven amb indiferencia l' explotació vil de l' infancia com la d' un instrument de mendicitat. Perque l' infant, en braços d' aquests pobres, es el violó de la bandurria dels cecs; es un instrument d' emoció, pera qu' els cors de les gents vajin obrint-se.

¿Els infants! Un poble qui no cuida d' ells no té conciencia de pervenir, ni dignitat de vida, ni garantia de permanencia. ¿Però si ells son l' exèrcit de la millora social, els obrers de l' ideal de perfecció qu' encara s' en diu progrés! Un poble qui no cuida d' ells no té dret a viure. L' òbol voluntari de la caritat es irrisori. Es la riquesa meteixa, la riquesa en totalitat, qui té de vessar-se en l' àmfora buida pera restablir la justícia.—Ah, el dia en que l' exèrcit miserim ho compreguim!

¿Imaginèu la formació moral i física d' aquest noi, d' aquesta noieta, qui avuy os persegueixen am la canturria eternament repetida del pidolar après en boca d' una maternitat explotadora? ¿Imaginèu com aquests ulls s' obriran a la llum de les coses, en la baixesa d' aquest ofici? ¿Veieu al noi qui avuy contempla la magnificencia dels bells vestits a la porta d' aquest teatre? ¿Quin será el seu gest, demà, davant un corteig consemblant?—I aquesta noia qu' ara badoca davant els balcons del palau ont un gran dinar se celebra sota els canalobres riquíssims ¿no será demà la *mosca d' or* en qui la corrupció pujará com una sava de mal dins el tronc de la ciutat vostra?

Es precis arrancar la paternitat als qui en son indignes. No'm cansaré mai de repetir qu' els infants no son ja *proprietat real*, en les mans paternes, sino deposit condicionat per la capacitat paterna. Perqu' ells pertanyen directament a la ciutadania qui'ls ha produït, pera qu' ells a son torn crein, si poden, una nova ciutadania.

* *

Surto al balcó. La nit comença. I sota els primers fanals, una dona, els ulls tapats per una bona fastigosa, avança. Avança am la mà dreta apoiada en la paret del carrer. Canta, canta am salmodia dolorosa. En el braç esquer, ressortint d' entre draps indefinibles, una criatura aixerida braceja, bada els ulls vivíssims a la gent qui trascorre distretament, baluceja no sé quins sagrats rudiments de lo qui demà será una Paraula...

GABRIEL ALONSO

ESTEM en plena febre electoral. El diumenge 2 de Maig es el dia senyalat pera la renovació de la mitat dels Ajuntaments, y no cal dir, tractant-se d' un plasso tan breu, l' activitat que hi ha que desplegar pera ultimar a temps els treballs necessaris y evitar que l' enemich ens atrapi desprevinguts.

La novetat que la lley electoral que'l dia 2 s' estrenarà introduheix en las nostras costums políticas—el vot obligatori,—dona a la próxima lluita un caràcter especialíssim.

«Tothom ha d' anar a votar», diu la lley. Pero, per més que la lley ho digui, ¿hi haurá en efecte medi

de ferho cumplir? ¿Se realizará al fi el miracle de treure a la inmensa majoria dels electors del lliit de l'apatia en que tants anys ha dormen?

Apart d'altres, derivats de l'actual situació política de Barcelona, aquest es indubtablement un dels aspectes més interessants de las eleccions que a passos de gegant s'aproximan.

¿Quina sorpresa ens reserva la incògnita del 2 de Maig? O, millor dit, ¿es cert que de las urnas n'han de sortir aquell dia sorpreses?

Deber de tots els bons republicans es demostrar ara, com sempre, que Barcelona es, avans que tot y per damunt de tot, democrata, autonomista y catalana.

Sí; lo que diu el diputat provincial senyor Gubern es veritat: aqueixos polítichs desacreditats, que no saben fer altra cosa que posar entrebanchs al camí de la regeneració d'Espanya, ja no tenen dents.

Pero ¡ay! tenen unghas.
Y las fan servir, amich Gubern, las fan servir.

Assegura *El Progreso* que la próxima llyuya electoral será llyuya d'ideas.

Y ja's parla de que en la seva candidatura hi figuraran en Buxó, don Emiliano, en Serrallana y altres personatges tant ó més idealistas qu'ells.

Está vist que de qualsevol cosa n' diuen ideas aquests tranquillassos.

Llegeix:
«A conseqüència d'un *refredament*, ha hagut d'estar alguns días al lliit el senyor Sol y Ortega.»

¡Hola, hola!... ¿De modo que ja hi ha *refredament*?
¿Y ab qui, ab qui, si pot saberse?
¿Será qüestió de preguntar a don Alacandro si n' sab alguna cosa?

Las bombas de la darrera serie, esclatadas fins avuy, son quatre.

Y, no obstant, hi ha diaris que juran y perjuran que'l senyor Ossorio y Gallardo va rebre días enre un anónim en el qual se li assegurava, baix paraula d'honor, que las que havian de reventar eran tres.

¿Qué vol dir aixó?
Que aquí ja no's pot fer cas de ningú.
Y que'l Gobernador, tan mal servit está en el ram de policia com en el rengló d'anónims.

En Cambó té d'anar a fer un discurs a Vilafranca. Sembla que s'ha encarregat de la *tournee* el popular empressari *Chil* del Tivoli. Al menos, es tot el seu estil la *reclame* que copia *La Veu*.

«L'ansia pera sentir la eloquent paraula d'en Cambó es tan gran, que hi haurá poblacions que 'ls homes hi vindrán *en massa*.» «Als cafés, societats, tertulias y per tot about s'hi reuneixen *personas* no's parla de res més.» «Fins las senyoretas saben que volen ferli acte de presencia.» «L'acte PROMET SER UN EXITAS!»

¡Després dirán dels diaris del *trust* madrileny ab en Moret y en Melquiades Alvarez! Aixó dels *chomes en massa* encare no ho havia trobat ningú. ¿Y las pobras donas, qué farán totas solas?

Se'n haurán de cuidar els capellans. Fet y fet tot *Lliga*.

¡Si s'hi ha d'anar ab compte a condemnar!
Al poble de Castelserás, provincia de Teruel, —Terol, com diuen els exportadors de catalanisme,— hi ha una banda de música. El director desapareix, y tothom está segur de que l'ha assassinat un músich de la banda, ab el que ha tingut rahóns.

Hi ha qui ha vist a tres homes disputant a la vora del riu, y al cap d'una estona no'n quedavan més que dos. Al director de la banda, mort, l'han tirat al aygua el músich y son pare. Presos tots dos, el fill confessa que ha estat ell, y conta fil per randa cómo ho ha fet. Y el poble triomfa, porque ja ho havia endevinat...

Ab aixó, l'*interfecte* ressucita a Saragossa. Es home que no llegeix diaris y anava per feyna que no tenia d'explicar a ningú. L'*assessí*, temerós de que son pare hagués comés el crim, se forjá la confessió pera salvarlo...

Y si la *victima* se'n hagués anat a Buenos Ayres, á horas d'ara hi hauria un criminal convicte y confés a punt d'esser judicat, y potser d'aquí a un quant temps un altre innocent al patíbol.

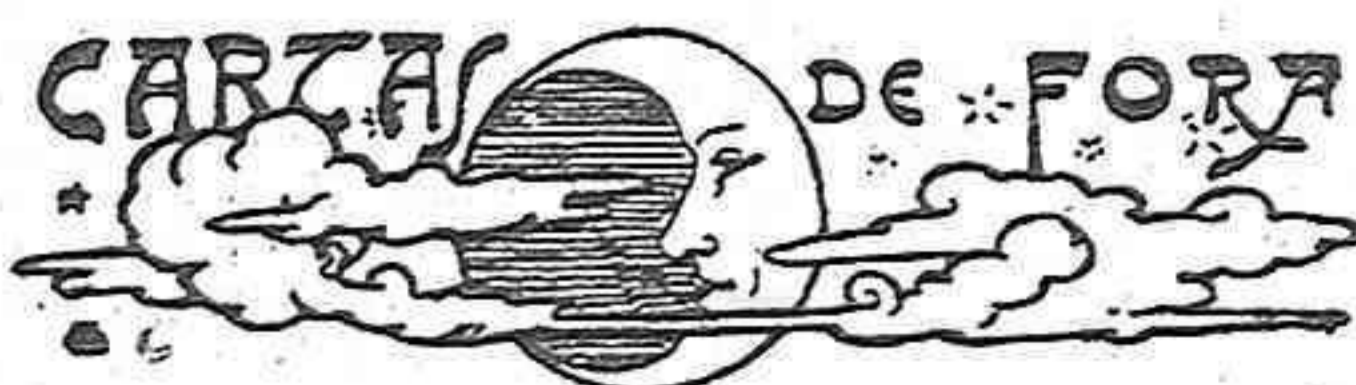
Els ciutadans jurats deuen reflexionar sobre aqueix cas, y pensar que un veredict de culpabilitat sense prova plena es una molt probable injusticia, y pot arribar a ser un assassinat.

No s'ha fet esperar gayre la contrarrevolució a Turquia, ahont se repeteixen els *pronunciaments* d'Espanya al sigle XIX.

Es el gran mal de la llibertat que no se la dona 'l poble mateix. ¡Quin terrible aprenentatge s'ha de passar pera substituir la tirania per la democracia, sense intermediaris!

Ara 'ls turchs comprendrán que la revolució la fan cent mil ciutadans, encare que no tinguin armas, y no uns quants regiments que no saben lo que's fan.

El poble digne de la revolució, se pren lo qu' es seu, sabent que ningú li ha de donar, y que si li ofereixen no será pas lo que necessita.

SAN VICENS DE CASTELLET, 6 de abril

El diumenge día 4, se celebrá en aquesta població un important mitin de organizació republicana, en el grandió local del Teatro-Casino. El mitin comensá a las 2 de la tarde. Els oradors significaren la idea de combatre al odiós caciquisme y al corb negre que per desgracia sufrim a Espanya. L'entusiasme y els aplausos cundían entre el numerós públich que invadía el local. Se calcula que hi havia aprop de 1,000 personas. Algunas butacas estavan ocupadas per senyoretas.

Si tots els republicans de San Vicens proceussin per la prosperació republicana del Centre, podria está més

ben organiat que no ho está, y aquest fóra el modo de combatre al caciquisme que pretén dominarho tot.

SAN VICENS DELS HORTS, 12 d' abril

Fa molt de temps que en aquest poble de San Vicens dels Horts hi ha un comité republicá solidari qui, en diferents campanyas té donadas mostrás de vitalitat fentse respectar per las demás foras políticas.

Avuy, una petita fracció de socis composta de un radical antich, un altre que tot intitulantse republicá no ha permés may de que'l seu nom figurés en la llista dels socis y en cap llibre del Comité, un altre que fá las cosas porque li dona la gana, juntament ab dos ó tres infelissos que han lograt seduhir; han descartat al president sense formas de cap mena, porque demaném reunió general y no l'acordan, demaném altre cosa y no 'ns escoltan. ¿Es que volen fer la segona edició que feren ab alguns republicans, que molts traballs tenian fets dintre del partit? Y tot ¿perqué?, per enveja!

SANT QUINTÍN DE MEDIONA, 12 de abril

A fi de desvirtuar las ridículas prácticas religiosas que tradicionalment venen celebrantse en Dijous Sant, uns quants amichs varem reunirnos en fraternal banquet de promiscuació, en protesta de todas las supersticions y demás bullanguerías dels pagans moderns, regnant complet entusiasmame.

No va haverhi als discursos que solen acompanyar la festa, tenintlos en reserva per quan vinguin els representants del districte.

LLANSÁ, 12 de abril

El diumenge passat, día de Pasqua, en aquest poble varem sentir un coro de apreciats joves d'aquesta localitat, que's deixavan escoltar ab gust. Foren acompanyats per la aplaudida cobla *La Llansanense*. A la tarde tocaren *La Marsellesa* y una sardana en el Centro Federal, essent sorollosament aplaudits á tot arreu.

Que diguin lo que vulguin, que 'ns varem estimar més el coro de la tarde, que la profesó del dematí.

LLORET DE MAR, 9 de abril

Ab la gran solemnitat que'l cas requereix s'ha celebrat la festa del Arbre organizada per las escolas públicas municipals; havent resultat un éxit. Actes com el present deixarian recort imborrable, si 's fessin las cosas tal com deurían ferse.

Aixís, per exemple, 's va designá que parlés en Castany per fer l'apologia del arbre, y desconeixen en absolut las ciencias naturals, y parlant de la vegetació se'n aná de plé al socialisme, dihent entre altres barbasadas, que 'ls adelantats negan l'armonia entre'l capital y el treball.

Y aixís com va parlar en Carles, *honorable mestre* y organisador de la festa, que valdria mes que'l jubileu, que va parlar fent la descripció de la festa del Arbre, de la vegetació y dels animals, clasificant aquests en dugas classes que son (segóns ell) *Carnívorus* y *Hervívorus*, sense consigna als *Insectívorus*, *Omnívorus* y *Reptils*.

En resúm, si la descripció de la festa del Arbre hagües sigut confada a un catedrático de Agricultura ó de Ciencias naturals, de segur que hauriam après alguna cosa, pro ara, en mans de'n Castany y de'n Carles, que sols per presumir no reparan en fer *bunyols* hem de dir que tan sabiam com sabém.

Y mentres Espanya tingui mestres de *certa categoria* que abans de ensenyar a la quixalla no aprenguin primer ells, no es possible que vingui la regeneració que com va dir en Costa, «té que comensar per l'escola» pero ab bons mestres, no nominals, sinó efectius...

VILANOVA DE BELLPUIG, 9 de abril

En aquest poble havém disfrutat aquesta senmana d'un ensotanat predicadre molt gras y gros, que ha despostricat contra todas las llibertats, y recomanant als vehins que no vegin a altre café mes que al del Centre-católich. Pero encare ha dit més l'ensotanat; ha dit que 'ls terratremols de Messina y Reggio foren un cástich de Deu. Lo que no digué que las tals poblacions fossin las en que hi abunda més el catolicisme. ¿Per qué no ho digué? porque no 'ls convé mes que fer veurer la mentida. ¡Vaja, vilanovins, deixeuvos d'ídols, detesteu tota mena de misteris, que tot son mentidas, y adoreu únicament el treball, pero el treball pera tots y no com ara que, mentres suém el pá, ells se'l menján ab l'esquena dreta!

¡VELIS NOLIS!

—Ara sí, senyor Rafecas, que l'ha atrapat el Govern.
—¿A mi?

—Sí. ¿No deya un día que vosté, ni que 's tractés d'elegir al seu propi pare no aniria a votá?

—Es cert; vaig dirho y ho repeteixo: en las eleccions no hi crech. Y, nascut sense memoria d'haver votat may, ¿comprén? vull morir del mateix modo: jo no voto ¡ni pel rey!

—Donchs, ja pot arriar velas: se li ha acabat aquest dret de burlarse del sufragi. Desde avuy, segons la lley, el vot es obligatori.

—¿Qué diu ara?... ¿Obliga... qué?
—Tori. Vol dir que tot bitxo, sigui guapo, sigui lleig, sigui nas-llach, sigui xato, si té 'ls vinticinch complets, ha d'aná a besar l'estola.

—¿Cóm?
—Aixó es un xisto meu. Al dí estola, vull dir l'urna, l'arca santa d'hont sorgeix la voluntat soberana,

la...
—¡Retórica, amich meu!
¡Retórica modernista!
Tot aixó vé a ser l'esqué ab que s'engatussa al poble per ferli portá 'ls neulers. Jo, digui la lley aquesta lo que vulgui, no aniré a votá.

—¡Ilusions ópticas, livianas como el placer!
Sápigá, senyor Rafecas, qu' en aquest cas el Govern me li clavará una multa que 'l baldará.

—¡Maloi!
—¿Ho veu?
¿Ho veu com, vulgui no vulgui,

li ajupirán?
—Fingiré qu' estich malalt, que soch fora, que ignoro 'l colégi meu, que m' he trencat una cama, que...

—No li valdrá de res. La nova lley es molt fina y aquests cassos els preveu y 'ls evita ab molt salero. ¡No li queda més remey que votar, senyor Rafecas!
—Votaré en blanch.

—No pot ser. Al rebre la papeleta, la lley diu que 'l president hi ha de doná una mirada contra claror, y si veu que no hi ha re escrit, la forsa que a las sevas ordres té s' endurá pres al fulano qu' en tal forma pert el temps y 'l tancarà al calabosso per quinze días.

—Donchs bé, com que aixó es una injusticia, y 'ls homes que jo conech uns no m' inspiran confiansa y altres els crech uns beneyts, ja que a votá se m' obliga, jem votaré a mí mateix!...

C. GUMÁ

Las elecciones municipales

ENS sembla interessant, a l'alsada en que estém del període electoral, resumir l'actitut dels diversos factors que intervenen en l'actual campanya electoral a Barcelona. No hi ha encara acorts públichs y definitius; pero els nostres informes son verídichs y de bon origen, y com a tals els oferim als nostres llegidors.

Els republicans de l' Unió

En el grupu de republicans solidaris provinents de la disolta Unió Republicana hi ha dos tendencias: la dels que voldrían que las eleccions se fessin a base de Solidaritat y la dels partidaris d'una actuació independent de l'esquerra catalana, mitjant-sant una coalició ab els nacionalistas republicans y federals. Sembla que la segona tendencia es la que s' imposá per dos vots de majoria en la sessió que'l dimars passat al vespre celebrá la Junta Municipal d' Unió Republicana al Círcul de la Plassa del Teatre.

Els nacionalistas-republicans

Els elements directores del C. N. R. son decididament partidaris de la coalició de las esquerras, puig creuen que es un error aplicar sistemáticamente el criteri d' unió solidaria en las eleccions municipals. Pera decidir definitivament sobre aquesta qüestió, aquesta nit el C. N. R. del Passeig de Gracia tindrà junta general, en la qual la Directiva exposará el seu parer.

Sabém que aquest parer es el següent: ó la coalició esquerrana, ó anar sols a las eleccions.

L'actitut dels nacionalistas-republicans es neta y precisa.

Els federals

Voldrían anar ab Solidaritat. Així pensa la seva Junta Municipal, si bé altres elements federalistas no están conformes ab aixó.

Pera pendre acorts decisius, també aquest vespre celebrarán assamblea general els federals barcelonins.

La Lliga Regionalista

De molt temps ensá se vé dihent que la Lliga té 'l determini d'anar a las eleccions sense Solidaritat. Aquest determini no 'l volen fer públich, esperant que avans declarin els altres grupos la seva actitut.

Respecte a la coalició dels regionalistas ab carlins, integristas y Comité de Defensa Social, s' assegura que la Lliga tampoch la vol, puig vol anar absolutament sola.

Els carlins

Están una mica engrescats, y aspiran a obtenir tres ó quatre regidors. Mentres els hi domin lloch, lo mateix admertrian la Solidaritat que la coalició de las dretas. Si la Lliga no 'ls vol, probablement s' aliarán ab els integristas.

El Comité de Defensa social

Aquesta entitat reaccionaria fa traballs electorals, sense que 's vegi clara la forma de la seva actuació. Podria ésser que 's convingués ab carlins y integristas pera formar una candidatura católica.

Els antisolidaris

Van per majorias, y se suposa que las obtindrán als districtes de las Aforas.

Es de creure qu' en cap districte anirán al copo, ni en el primer, qu' es hont més probabilitats tindrían de treure'l. Efectivament: sería un cas inaudit que ara 'ls lerrouxistas anessin al copo en algún districte, després de lo que contra 'l mateix digueren ab motiu de practicarlo els solidaris en las eleccions de diputats.

En la candidatura antisolidaria hi figurarán deu ó dotze radicals, quatre ó cinch amichs de'n Sol y un parell de federals antisolidaris.

Els dinástichs

També els conservadors dinástichs volen probar fortuna en las properas eleccions. Es segur que farán un inmens paper ridícul, malgrat l' apoyo oficial.

Els gremis

Se deya que l' Unió Gremial presentaría candidatura propia. Pero ha decidit no ferho, limitantse a apoyar als candidats industrials que 'ls partits polítichs presentin.

Aquesta es la situació dels preliminars de la llyuya en l' hora present. D' aquí a unas quantas horas, ja se sabrá la definitiva situació de las foras beligerants.

SOCIALISME Y OBRERISME

L célebre Gustau Hervé, leader del antipatriotisme revolucionari, acostuma a barrejar algunas veritats a las sevas inadmisibles hipérbolas y paradoxas. Ara mateix, en el VI Congrés del partit socialista francés, que's celebra a Saint-Etienne, ha combatut ab la seva agressivitat característica l' exclusivisme obrerista de la gran majoria dels seus correligionaris.

«Vosaltres — els digué Hervé — esteu atacats d' obrerisme! El mot *obrerisme*, en l' aceptor que li dona M. Hervé, significa la tendencia a referir las teorías y las llyuyas del socialisme als treballadors manuales, als que emplean principalment en la producció un treball material ó muscular. «Jo crech — afegí — que davant del socialisme, els treballadors manuales y 'ls intelctuals son lo mateix.» Las frases d' en Gustau Hervé promogueren grans rumors y interrupcions entre 'ls assambleistas.

Me sembla just consignar qu' en las censuras del revoltós director de *La Guerra Social* hi ha un fons de veritat. La meva relació personal ab obrers y la lectura dels autors y dels periódichs socialistas y sindicalistas, m' han convensut de que realment existeix en el proletariat aqueix prejudici que M. Hervé anomena *obrerisme*.

Hi ha, en efecte, entre 'ls obrers, y especialment en aquells que senten el principi de la llyuya de classes, una certa antipatia instintiva per tots aquells que no tenen duricias a las mans, per amichs que siguin del socialisme y de la classe obrera. Els sembla a molts obrers que aquell que no porta gorra, brusa ó espartenyas, que no puja a l' embestida ó no copeja el mall sobre 'l enclusa, ja no pot ésser un company d' ideal y de llyuya. Als sincers partidaris de la transformació social que no realisan aqueixa forsa muscular y material, els guaytan ab rezel, els reuteuhen sovint las sevas condicions d' intelctuals y devegadas els titllan despectivament de *socialistas de saló*.

Es aixó un lamentable prejudici, contra 'l qual convindria reaccionar. Té rahó M. Hervé al afirmar que davant de la causa socialista hi ha igualtat de condicions entre 'ls treballadors manuales y intelctuals, entre 'ls que gastan en la producció la forsa dels seus muscles y 'ls que hi esmersan l' espurna de la inteligencia. Els socialistas no han d' oblidar —ni 'ls anarquistas tampoch— que tota la moderna tendencia obrera, que tan potent impuls ha donat al proletariat universal, ha tingut el seu origen en el cervell d' intelctuals y fins de burgesos.

A. R. y V.

¡Nulla est redemptio!... Per boca d' un dels seus conspicuos y ab un ayre de solemnitat que gelava las sanchs, així 'ns ho feya saber el dissapte *El Progreso*.

«Van equivocados» els que creuen possible que 'ls lerrouxistas puguin admetre may més, may més, la companyia dels republicans solidaris, de *sargento para arriba*. Als soldats rasos y als cabos, potser encare 'ls tolerin; pero als altres, comensant per don Ildefons Suñol, «que cometió la vileza política de renunciar un acta», y acabant pel últim dels que portan galons d' or, ¡anatema pels sigles dels sigles! La cosa sembla una mica dura; pero, quan *El Progreso* ho diu...

¡Calculin el disgust que deuran tenir els *renacuajos* de sargento per amunt, si per desgracia seva arriban a enterarse'n!...

Sort que potser no'n sabrán res. No 'ls ho diguin ¿eh?, pobres xicotets...

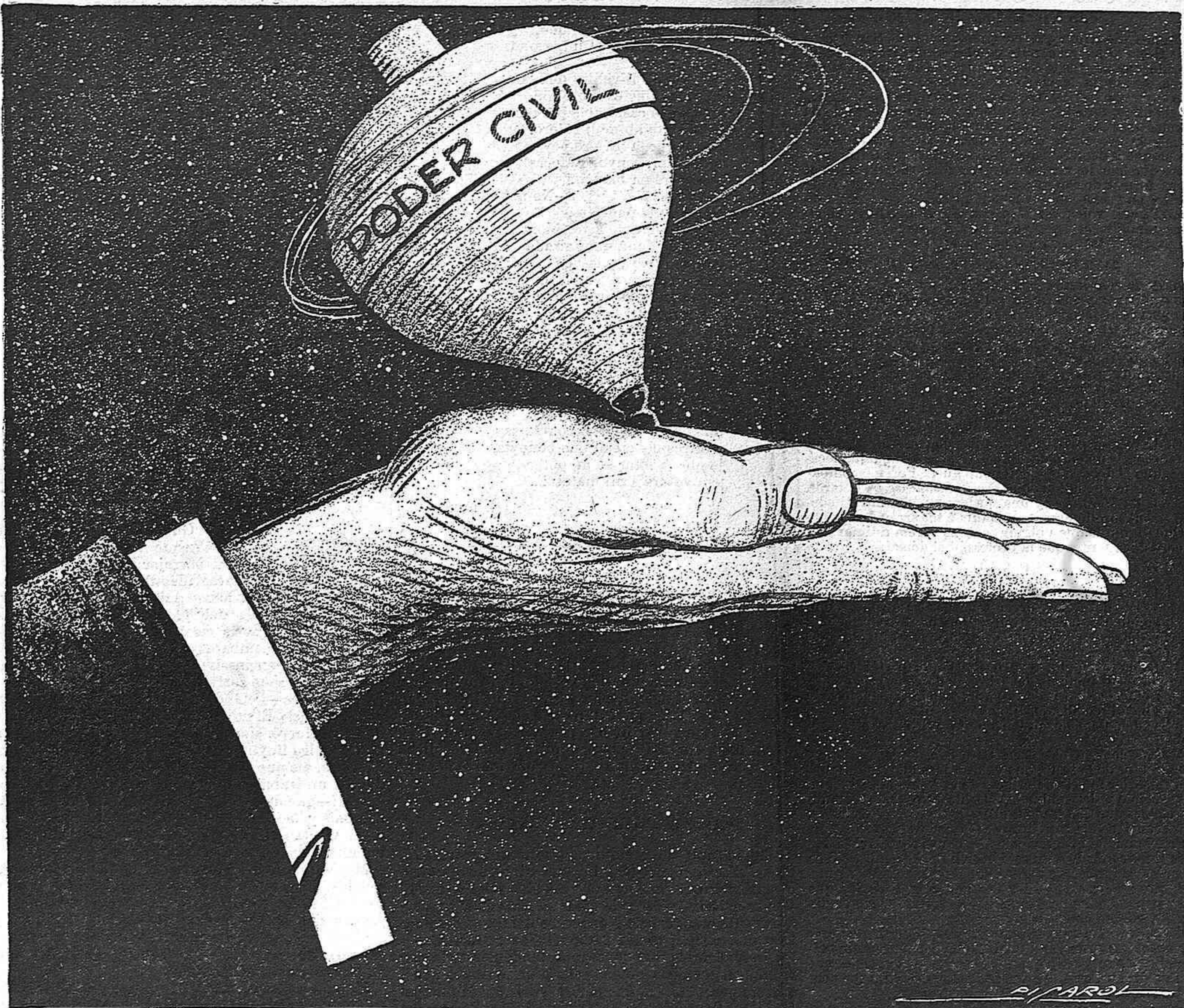
A Madrid, varis diaris dels que no's cansan de dir que tots els mals d' Espanya venen del clericalisme, el divendres sant, per respecte a la *solemnitat* del día, varen deixar de publicarse.

Y alguns de Barcelona, tan radicals ó més que 'ls de Madrid, varen fer tres quartos de lo mateix.

Adorable Conseqüencia, hermosa Formalitat, ¿cóm es que no os deixeu veure? ¿Hont dimontri os heu ficat?

Ab aquella alegría! Aquest any, aquí y a Madrid y a tot arreu, s' ha permés tota mena de tránzit rodad durant els días de dijous y divendres sants.

DEL DIA

Cansada de tant voltar, per aturarse batalla; mes per ara encare balla, i y lo que deurá ballar!

—¿Ya sabes, Chaume, que el voto será obligatorio en esas elecciones de re-chidors?

—Y que 'ls regidors administrin rec-tament ¡quán ho será d' obligatori?

Ja era hora de que acabés la moixiganga ridícula de fer parar el treball y la circulació ab motiu de las expansions clericals.

Perque resultava una veritable anomalia. A nosaltres no 'ns deixavan treballar precisament el día qu' ells treballavan més, y més a la quieta... Es a dir, a la manera dels hipócritas.

Els solistas de Madrid, entusiasmats per l' èxit de la manifestació, preparavan un gran brenar civích pera 'l día 18.

Pero, vet'aquí que vé 'l jefe superior de policia y 'ls hi prohibeix la celebració de tal festa. Ab motiu d' aquest contratemps, un significat liberal diu que deya:

—No hi fa res, noys, que no 'ns deixin brenar... Aixís tindrem més gana per sopar. Y com que, per ells, lo interessant es la sopa, tots hi varen estar conformes.

Cardellach, Roca, Sagarra,
Rovira, Rubió, Durán,
Batlle, Valentí, Pinilla,
Fuster, Rahola, Cararach,
Giménez, Layret, Esteve,
Magriñá, González Prat,
Vila, Payá, Puig, Oliiva,
Fargas de la Flor, Marsá...
Heus'aquí 'ls edils magnífichs
que tindrá encare dos anys
arrapats a la mamella
la Vaca Municipal.

Eh?... qué 'ls sembla?...
Bonica data pera las elecciones municipales.
El día 2 de Maig! El día de la Festa Nacional.
L' immortal DOS DE MAYO reproduhintse en els nostres cassinets polítichs.
Ara veyám quins serán els héroes de la gloriosa jornada que s' apropa.
Com si ho vejessim:
En Vinaixa farà de Daoiz...
Y en Selvas de Velarde.

Hi ha certa maror entre 'ls poetaires a causa d' en-sopegarse la festa dels Jochs Florals precisament el mateix día de las elecciones.
No entench perquè 'ls amohina una coincidencia que, al fi y al cap, está molt en son lloch.
Y sinó, diguin:
Elecciones Municipals... Certamens floralescos...
Polítiqueta local... Versos a ma aymia...
¿No es tot quèstió de jochs?

El dijous:
—Al carrer de Sant Pere hi acaba d' explotar una bomba.
El dilluns:
—Al carrer de Sant Pau hi acaba de reventar un explosiu.
¡Pobre Ossorio!
Ves si aixó no es fer ballar a la policia.

Ja ho deya un número l' altre día:
—Estos demonios de terroristas nos hacen ir de Sant Pere a Sant Pau.

ENDEVINALLAS

EMBUT NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8	—Instrument.
8 8 2 2 3 4 3 6	—Temps de verb.
1 2 3 8 7 2 2	—Tots ne tenim.
4 5 8 7 8 3	—Nom de dona.
3 6 5 8 3	—Idem.
1 3 4 3	—Tots ne tenim.
3 6 3	—Nom de dona.
2 8	—Nota musical.
8 7	—Lletra.
1 3	—Idem.
1 7	—Idem.
4 7	—Nota musical.

JOSEPH M. JARDÍ

TERS DE SÍLABAS

Primera ratlla, vertical y horizontal: en las óperas; segona, en el mar y tercera, auccell.

JOSEPH CASAS

TARJETA

ST. L. SERRA

ROMA

Formar ab aquestas lletres, degudament combinadas, el títol de un celebrat drama catalá.

R. A. (a) PAU DE LAS CALSAS CURTAS

GEROGLÍFICH

I

XIV
ARI
ID.I

LAELL LLAY

CORRESPONDENCIA

Caballers: J. Mestres M. (Vilafranca), Domingo Guanter y Farrán, P. Romaguera, X. de Ll., Joseph Casas (a) Esparteret petit, Eduardillo Saló, S. Tañá, Joseph Pep y Pepito, Caló de Granollers, Apprenti de Français, Un noy d' Horta, y Pere Cortacans (a) Llegidor de LA CAMPANA: Mal negoci.

Caballers: E. Gerubern, Jaume Marcé, J. Massaguer S. (Artiller), A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona, Manel B. Fontés (Estorer d' Esplugas), y Pep Serradell: Bona fortuna.

Caballers: Dimoni Vermell: No sabém veure que siga fer un bé a la humanitat aixó d' amagarí dos ous... En fi, ho traslado al *Sabi del Calaix* pera qu' ell disposi lo convenient.—Andreu Grau: Del assumpte, de l' idea, se 'n podria treure més profit. Tal com está no es publicable, y lo pitjor es que no veig manera d' arreglarlo.—F. de A. (Tarragona): Gracias, pero no 'ns té utilitat.—Manel Noé: Té un cayent massa floralesch. Fixis, ademés, que en la darrera estrofa vosté 's compara ab la Primavera, y... ja sab que las comparacions sempre resultan odiosas.—Un poeta noucentista: ¿Qué dfo, home!... Me deixa parat:

Desde 'l balcó de ma cambra

veya corre fullaraca...

¿Vol dir que lo que veya corre no eran els seus propis versos?...—Jofre Espolsasachs (a) Lo Vigilant de Gratallops: El d' avuy ja no ha fet riure tant. Vosté 's devia creure que li publicaríam, quan menos, en aquesta secció y... ja ho veu... ni a l' altura d' aquesta baixos está, lo que 'ns envia.—Lluís G. Salvador: Rebut y tantas mercees.—Pere Gravet (a) Candi: Tota sencera, no senyor; pero un fragment, *vaya!*

A LA PRIMAVERA

Per últim as arribat
ans umplias ya de rumors;
per tu sa calis las flors
saludanta an desparramat.

Als aucells ap gran feina
yan forman els seus niuets,
pvenent an ells ouets
per tant noba mainada.

No desmayi, que en Ruben Darío, quan vol pendre 'l pèl a la gent, encare ho fa pitjor que vosté.—Pere Romaguera: Sí, senyor, varem rébrela. Lo d' avuy resulta extemporani, ja deu haver vist que l' amnistia es un fet... No fos cas que 'n Maura, al llegir aquestes versos se 'n desdís... Deixemho corre!—Jep Koch: Se dfo Carles, per si no ho sabia. ¿Eh, quin nom més bonich?... Com comprendrá, el padrí, al donar el nom, no ha pensat ab en Carles de Borbón, sino ab en Carles Marx. Que consti.—Rafel Planas y Tolosa: ¿Vol dir que 'ls aucells, quan vé la primavera, tornan cantant? Jo 'm creya que no cantavan fins qu' eran a puesto... Y si ho dfo per las aurentas, aquestas, mentres volan, tot lo més que fan es xisclear... Oh, oh, oh... es que s' ha de mirar molt prim!...—Joseph Pagés: Vosté es un sensualista refinat; clarament ho demostra la seva íntima:

Quan estich al teu contacte
se 'm posa pell de gallina
y dret com una barrina
am poso jo al contemplarte.

Jo de vosté, ho consultaria al doctor Mateos Koch, aixó que li passa.—Rafel Font: Aquest esplay amorós, millor será que l' escrigui en prosa y l' envihi particularment a la seva amiga. Hi guanyará ella, hi guanyará vosté y sobre tot hi guanyarán els llegidors que no hi tenen cap culpa.—Pasta-Naga: Els quèntos de vosté entran en cartera per si 's presenta ocasió.—J. Caballé: Un aucell mata un cuch per donar menjar als fills, vé un cassador, y ¡pam!... y vosté s' indigna contra 'l cassador. ¿Qu' es vegetalista?... Donchs, bé si vosté defensa 'ls aucells, jo defenso 'ls cuchs... y prou... llestos... s' ha acabat!—Enrich Reventós (Manzanillo): Celebrém molt la noticia, pero, no 'ns en podém ocupar.—Joan Berengué y Fábregas: Al llegir la seva prosa, d' un estil tant reinflat, li juro que m' ha agafat... com una mena de cosa.—Un de Reus: Las cartas sense firma van al cove, de correge-da. Ademés, aquest fet que 'ns conta té un interés molt particular.—Lluís Casas Sala: Será tan cert com vulgui, pero aquestas assumptos delicats, sense probas palpables, millor es no tocarlos.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a